

ה"ט 40401/02/19 - רון אהרון קובי נגד בנימין אליהו ביניאט

בית משפט השלום בטבריה

ה"ט 40401-02-19 קובי נ' אליהו ביניאט

בפני	כבוד השופט סאמר ח'טיב
המבקש:	רון אהרון קובי
נגד	
המשיב:	בנימין אליהו ביניאט

החלטה

1. לפני בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת בהתאם לחוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (להלן: החוק).
2. המבקש הינו ראש עיריית טבריה. המשיב הינו מבקר עיריית טבריה.
3. לטענת המבקש, קיים סכסוך אישי מר בינו לבין המשיב, עוד בטרם נבחר המבקש לראשות העירייה. סכסוך זה הוליד הליכים משפטיים שונים בין הצדדים. המשיב, שהינו חברו הטוב של ראש העירייה הקודם, לא השלים עם התמודדותו של המבקש לראשות העירייה ועשה כל שלא ידו להתערב במערכת הבחירות, כך נטען. בין היתר, הקים המשיב דף פייסבוק פיקטיבי בשם "מדינה 433" (להלן: הדף), המנוהל כבלוג, ובו הוא מעלה מדי יום תכנים שנועדו לפגוע במבקש.
4. המבקש מוסיף וטוען כי הוא בחר שלא להתייחס למהלך נואל זה מצד המשיב, אולם, בימים שקדמו להגשת הבקשה, הועלו בדף תכנים מסיתים המאיימים על חייו של המבקש. כך לדוגמא, פרסום שהעלה המשיב ביום 8.2.19 אשר עסק בנושא התחבורה הציבורית בעיר בסופי השבוע, הסית את הציבור הדתי כנגד המבקש וגרר תגובות קשות וחמורות נגדו. ביום 13.2.19 הודיעה לו משטרת ישראל כי הוא מאוים בדרגת הסיכון הגבוהה ביותר ומשכך הוגדר כאישיות מאובטחת. המבקש סבור כי פעולות ההסתה הקיצוניות בהן נוקט המשיב כלפיו ושמהוות איום ברור עליו ובין היתר כינויו בפרסומים בדף כ"ראש העיר המטונף", "המיץ של הזבל", "פסיכופט", "חולה נפש", "מסוכן לישראל" וכו' - תרמו לכך באופן משמעותי.
5. המבקש טוען כי "אין פשע מושלם", שכן המשיב הותיר "טביעת אצבע" שלו בפרסום שהעלה בדף: שלושה ימים לפני הבחירות הביע ראש העירייה לשעבר עמו מסוכסך המשיב, מר זוהר עובד, את תמיכתו במבקש. בתגובה, הועלה ביום 27.10.18 פרסום בדף התוקף את מר זוהר עובד ואת המבקש בו נכתב:

"תראו במה הוא מתגאה, בתמיכה של העברין המורשע זוהר עובד. הילכו שניים יחדיו בלתי אם נועדו? אז קבלו תזכורת מי השניים העבריינים הנאלחים האלה. תמתינו, יש עוד חומרים. יהיה מעניין". לפרסום זה צורפו מספר תמונות. עיון באחת מהן מעלה, כי המדובר בצילום מסך של מחשב ביתי (להלן: **צילום המסך**). אחת הלשוניות הפתוחות באותו מחשב הייתה של כתובת הדואר האלקטרוני הפרטי של לא אחר מאשר המשיב.

6. על כן, לטענת המשיב, משברור כי מי שעומד מאחורי דף הפייסבוק הפיקטיבי הוא המשיב והואיל ודף זה מסית באופן קשה כנגד המשיב, דבר שגורר איומים על חייו של המבקש, יש להיעתר לבקשתו ולהורות למשיב להימנע מלהפעיל את הדף, אם בעצמו או אם באמצעות אחרים.

7. ביום 17.2.19 התקיים לפני דיון במעמד צד אחד. המבקש חזר על טענותיו ותיאר את מסע ההסתה וההכפשה נגדו מצד גורמים שונים, בין היתר, באמצעות דף הפייסבוק "מדינה 433". בהחלטתי בדיון קבעתי כי לאחר שעייתי במסמכים ושמעתי את דברי המבקש, נחה דעתי לשמוע את הבקשה במעמד שני הצדדים. המשיב לא נדרש להגיש תגובה עד למועד הדיון במעמד שני הצדדים ומשכך יש לדחות את טענת המבקש בעניין.

8. ביום 20.2.19 התקיים לפני דיון במעמד הצדדים. המשיב התנגד לבקשה, הכחיש בכל תוקף את הדברים המיוחסים לו והבהיר כי הוא אינו הגורם המפעיל את הדף או האחראי על הפרסומים שבו. המבקש אישר כי צילום המסך אכן בוצע על ידו ביום 17.9.16 וטען כי מאז העבירו לגורמים רבים בעירייה, לרבות ראש העירייה, הגזבר והיועמ"ש בשנת 2016 וכן לתובעים שהגישו תביעות לשון הרע כנגד המבקש בשנת 2017.

9. במעמד הדיון, טען ב"כ המבקש כי טענות המשיב מהוות טענת 'הודאה והדחה', תוך שדרש מן המשיב שיפרט בפניו את כל הגורמים אליהם הוא העביר את צילום המסך ויבדק באמצעות פולגרף בעניין. עוד ביקש ב"כ המבקש, כי בית המשפט ימנה מומחה בתחום המחשבים אשר יבחן האם המשיב הוא שהעלה את הפרסומים בדף. ב"כ המשיב התנגד לכך וטען כי אין מדובר בהליך בירור משטרתי, אלא בבקשה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת ועל כן על המבקש הנטל לבסס טענתו לפיה הפרסום בוצע על ידי המשיב.

10. בהחלטתי במעמד הדיון קבעתי, כי מבלי להקל ראש בטענת המבקש בדבר היותו אישיות מאויימת, יש לזכור כי עסקין בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת וכי הגם שהפסיקה ליברלית בכל הנוגע לחקירה נגדית, הרי שעדיין צריכה להיות רלבנטיות בין השאלות לבין העניין הנדון. עוד קבעתי, כי מסירת שמות כאלה או אחרים על ידי המשיב כפי שמבוקש על ידי המבקש, אין בה כשלעצמה כדי לקדם את ההליך דכאן וככל שחשוב עניין זה למבקש והוא סבור כי יש בדבר בכדי לסייע בידיו להגיע לאנשים שמאיימים עליו, פתוחה בפניו האפשרות לפנות אל המשטרה ולנקוט בהליך המתאים.

11. בתום הדיון, לבקשת ב"כ המבקש, הוריתי על הגשת סיכומים בכתב.

דיון והכרעה

12. לאחר שעייתי בחומר הראיות ושמעתי את עדויות הצדדים ואת טענותיהם, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה - להידחות, וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.

הטענה להיפוך נטל הראיה

13. לטענת המבקש, משהודה המשיב כי מדובר בצילום מסך של המחשב שלו והוסיף כי הוא הועבר על ידו לגורמים שלישיים, הרי שמדובר בטענת 'הודאה והדחה' ודי בכך כדי להעביר את נטל השכנוע ואת נטל הבאת הראיות, אל כתפיו.

14. אין בידי לקבל טענה זו, שכן בנסיבות העניין, אין מדובר במקרה מובהק של 'הודאה והדחה', בו מודה המשיב **בכל** עובדות העילה באופן המצדיק את שינוי סדר הבאת הראיות. "סימן ההיכר של טענת הודאה והדחה הוא פשוט: אין הטענה בבחינת הודאה והדחה אלא אם הודה הנתבע בכל עובדות העילה" (י.זוסמן "סדרי הדין האזרחי", מהדורה 7, עמ' 321). בענייננו, המשיב לא הודה בכל עובדות העילה. המשיב אמנם אישר כי המדובר בצילום מסך של המחשב שלו משנת 2016 אך הכחיש את המיוחס לו בבקשה כפי שפורט לעיל וטען כי הוא איננו הגורם שמפעיל את הדף או העומד מאחורי הפרסומים שבו, לרבות הפרסום לו צורף צילום המסך. טענות אלה מצדיקות כי הבירור יעשה בדרך הרגילה, דהיינו - כי המבקש יביא ראיותיו תחילה.

הטענה הטרדה מאיימת

15. סעיף 1 לחוק קובע כי:

"מטרת חוק זה היא להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו".

16. "הטרדה מאיימת", על פי סעיף 2(א) לחוק, הינה:

"הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

17. סעיף 2(א) לחוק קובע כי הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהא, בין השאר, "ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר".

18. **ומן הכלל אל הפרט:** המבקש לא הציב תשתית ראייתית ממשית כלשהי לבקשתו שלפני ולא הרים את הנטל להוכיח טענותיו על מנת לחסות תחת הגנתו של החוק. לא שוכנעתי כי התקיימו התנאים הקבועים בחוק המצדיקים מתן צו הטרדה מאיימת.

19. לא הוכח, כי המשיב הטריד את המבקש או נקט איומים כלפיו. בחקירתו הנגדית, המשיב אמנם אישר כי מדובר בצילום מסך של המחשב האישי שלו (עמוד 5 שורות 9-10 לפרוטוקול), אך אין די בכך כדי לבסס טענתו של המבקש ולפיה המשיב הוא הגורם העומד מאחורי דף הפייסבוק "מדינה 433" ומפעיל אותו, טענה שהוכחה מכל וכל על ידי המשיב (עמוד 4 שורות 28-31, עמוד 5 שורות 1-8 לפרוטוקול). בהקשר זה, נתתי אמון בגרסת המשיב, שלא נסתרה, ולפיה צילום המסך הועבר לידיהם של צדדים שלישיים עוד בשנים 2016-2017 ומשכך הוא איננו יודע כיצד הוא הגיע לדף (עמוד 3 שורות 6-14, עמוד 4 שורות 4-10, עמוד 5 שורות 14-27 לפרוטוקול). די בכך, כדי להשמיט את הבסיס תחת הבקשה.

עמוד 3

20. כל שהובא לפני בית המשפט הוא השערותיו או חשדותיו של המבקש וברי כי אין די בכך כדי להיעתר לבקשתו למתן צו למניעת הטרדה מאיימת. אין כל יסוד לייחס למבקש את הפרסום לו צורף צילום המסך בדף, לא כל שכן את יתר הפרסומים בדף. ויוער, כי אין בטענת המבקש בסיכומיו כי המשיב הגיב באמצעות "לייק" לפרסום שהועלה בדף ביום 13.9.18 כדי לשנות ממסקנותיי.

21. המבחן לקיומה של הטרדה מאיימת לפי החוק הינו מבחן אובייקטיבי ולא סובייקטיבי (הרצ' 50716-03-11 רוזן נ' בנימוב (8.5.11)). מכאן, שאף אם המבקש אמנם חש חשש ממשי לבטחונו האישי או לשלוות חייו, אין די בתחושותיו הסובייקטיביות - שאין להן בסיס כדבעי בראיות אובייקטיביות - כדי להצדיק מתן צו מניעת הטרדה מאיימת כנגד **המשיב** כמבוקש.

22. בבחינת למעלה מן הצורך, אפנה לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בע"א (מחוזי חי') 43483-10-18 מואסי נ' ג'בילי (15.1.19), אליו הפנה גם ב"כ המשיב בסיכומיו, שם נקבע כי רק במקרים חריגים בהם מדובר בפרסום באמצעי התקשורת הפוגע באופן קיצוני בשלוות חייו של המבקש או עלול לסכן את שלומו או בטחונו, ישקול בית המשפט מניעת פרסום עתידי בדרך של מתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המפרסם. זאת, משום ש"החוק למניעת הטרדה מאיימת לא נועד מלכתחילה לבירור סוגיות הנוגעות לאמיתות הפרסום, לחשיבותו הציבורית, למעמדו של מושא הפרסום, ועוד כהנה סוגיות שחייבות להתברר בטרם יינתן צו האוסר את הפרסום. לכן, לדעתי, נוכח מעמדו של חופש הביטוי, המהווה ערך יסודי בשיטתנו, אין להתיר פגיעה בו, אלא במקרים מצומצמים ויוצאי דופן בחריגותם, ולאחר בחינה עובדתית מעמיקה".

23. במקרה דנן, נוכח מסקנתי לעיל ולפיה כלל לא הוכח כי **המשיב** הוא שעומד מאחורי הפרסום הכולל את צילום המסך, לא כל שכן מאחורי יתר הפרסומים בדף, אינני נדרש לשאלה האם יש בפרסומים אלה הטרדה ואיומים הפוגעים באופן קיצוני בשלוות חייו של המבקש או עלולים לסכן את שלומו או בטחונו או שמא ביקורת ציבורית לגיטימית.

24. בנסיבות המתוארות לעיל, משכשל המבקש להוכיח כי המשיב הטריד אותו או נקט איומים כלפיו בעבר ובהעדר ראיות לקיומו של בסיס סביר להניח כי **המשיב** עלול לשוב לפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של המבקש או כי הוא עלול לפגוע בגופו - שוכנעתי כי יש לדחות את הבקשה.

סוף דבר

על יסוד האמור לעיל, נדחית הבקשה, ללא צו להוצאות.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתן היום, י"ב אדר ב' תשע"ט, 19 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.